

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 182/08-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti M. S., T., zastúpeného advokátom JUDr. T. S., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 59/2003 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 59/2003 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Trnava p r i k a z u j e , aby vo veci vedenej pod sp. zn. 13 C 59/2003 konal bez zbytočných prietáhov.

3. M. S. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie 20 000 Sk [slovom dvadsaťtisíc slovenských korún (663,88 EUR)], ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia M. S. v sume 6 732 Sk [slovom šesťtisícšesťstotridsaťdva slovenských korún (223,46 EUR)] na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. T. ibora S., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Trnava j e p o v i n n ý uhradiť trovy konania v sume 6 732 Sk [slovom šesťtisícšesťstotridsaťdva slovenských korún (223,46 EUR)] Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet č... vedený v... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2008 doručená s'ťažnosť M. S. (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 13 C 59/2003 a sp. zn. 31 C 141/2006.

Ústavný súd s'ťažovateľovi na základe žiadosti uznesením č. k. IV. ÚS 182/08-18 z 3. júna 2008 ustanovil za právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom advokáta JUDr. T. S., T., a na predbežnom prerokovaní s'ťažnosti 18. septembra 2008 uznesením č. k. IV. ÚS 182/08-31 prijal s'ťažnosť na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia

označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 59/2003.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je odporcom v posudzovanom konaní vo veci návrhu Mesta T. (ďalej len „navrhovateľ“) na zaplatenie sumy 3 946 Sk z titulu nedoplatku za dodávky tepla, vodného, stočného a ostatných služieb za obdobie od 1. januára 1999 do 31. mája 2003. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania, vrátane znaleckého dokazovania, rozsudkom z 23. júna 2005 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 229,40 Sk s poplatkom z omeškania vo výške 2,5 ‰ za každý deň omeškania od 1. júna 2003 do zaplatenia a vo zvyšku nároku v sume 3 716,60 Sk návrh zamietol a navrhovateľovi uložil zaplatiť okresnému súdu trovy konania štátu v sume 5 572 Sk. Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ aj sťažovateľ. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 11 Co 360/2005 z 22. decembra 2006 zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Sťažovateľ uviedol, že odvtedy okresný súd vo veci nekonal.

Okresný súd rozhodoval v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 59/2003 aj o návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa sťažovateľ domáhal uloženia zákazu nakladať s predmetom dražby (bytom). Okresný súd uznesením č. k. 13 C 59/2003-264 z 30. novembra 2006 návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Aj toto rozhodnutie krajský súd v odvolacom konaní zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa názoru sťažovateľa „postupom súdov vznikajú neúmerne prietahy v konaní a súdy nekonajú v súlade s článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s článkom 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ja som starý človek a takmer som bol pri dražbe organizovanej Aukčným domom, s. r. o. v Trnave podľa § 151a až 151 m) OZ a podľa zákona č. 527/2002 OZ o dobrovoľných dražbách v dôsledku nečinnosti súdov pripravený o byt.“

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1) Okresný súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 59/03 a sp. zn. 31 C 141/06 porušil základné právo M. S. na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými je Slovenská republika viazaná.

2) Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 59/03 a sp. zn. 31 C/141/06 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3) M. S. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 60 000,- Sk, ktoré je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4) Okresný súd Trnava je povinný zaplatiť M. S. náhradu trov konania na účet právneho zástupcu – advokáta JUDr. T. S. v sume 6 732,- Sk (3 176.- + 190.- x 2) za 2 úkony právnej pomoci.“

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. 1 SprV 440/2008 zo 16. októbra 2008, súhlasil s upustením od ústneho pojednávania a k predmetu sťažnosti uviedol:

„Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ nie je spokojný s vedením pojednávania na tunajšom súde, najmä so spôsobom, akým zákonní sudcovia vykonávajú dokazovanie. Pokiaľ ide o vec pod sp. zn. 13 C/59/2003, v tejto veci som zistil, že dna 15. 10. 2008 vyšší súdny úradník rozhodol uznesením č. k. 13 C/59/2003-376, že súd pripúšťa zmenu účastníkov tak, že z konania vystúpi nástupca pôvodného navrhovateľa Mesto T. a na jeho miesto vstúpi S., s. r. o. so sídlom v T. na ul... V súčasnej dobe sa toto uznesenie doručuje účastníkom. V predmetnej veci sa mi nepodarilo zabezpečiť stanovisko zákonnej sudkyne JUDr. K. H., pretože táto je dlhodobo práceneschopná a je predpoklad, že vec bude po šiestich týždňoch trvania práceneschopnosti v zmysle Rozvrhu práce na rok 2008 Okresného súdu Trnava (pravidiel určenia zákonného sudcu pod bodom 3) prerozdelená zastupujúcemu sudcovi až do nástupu JUDr. H. do práce.“

Právny zástupca sťažovateľa v podaní z 13. októbra 2008 oznámil, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na vyjadrenie účastníkov konania, že netrvajú na konaní ústneho pojednávania, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 59/2003 ústavný súd zistil, že súdne konanie začalo 18. júna 2003 podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu na sumu 3 946 Sk s príslušenstvom, ktorú si uplatnila S., príspevková organizácia, proti sťažovateľovi z titulu neuhradených platieb za dodávky tepla, vodného, stočného a ostatných služieb za obdobie rokov 1999 až 2003. Okresný súd 27. júna 2003 vydal platobný rozkaz. Sťažovateľ podal 30. júla 2003 odpor a 6. augusta 2003 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd mu uznesením z 22. septembra 2003 priznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

Prvé pojednávanie sa uskutočnilo 18. februára 2004 a bolo odročené na neurčito s tým, že okresný súd vyzve právnu zástupkyňu navrhovateľa, aby sprostredkovala stretnutie navrhovateľa so sťažovateľom za účelom uzavretia mimosúdnej dohody. Sťažovateľ 6. apríla 2004 oznámil okresnému súdu, že nedošlo k mimosúdnej vyriešenej sporu, a požiadal okresný súd, aby uložil navrhovateľovi predložiť mu podklady, z ktorých vychádza jeho vyúčtovanie, aby sa mohol vyjadriť k predmetu konania. Okresný súd 28. apríla 2004 zaslal stanovisko sťažovateľa na vyjadrenie navrhovateľovi. V apríli a v máji 2004 sťažovateľ predložil okresnému súdu viacero podaní, v ktorých opisoval zistené nedostatky vo vyúčtovaní platieb za užívanie bytu. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 9. septembra 2004, na ktorom okresný súd vypočul účastníkov konania

a pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu vykonania znaleckého dokazovania na zistenie opodstatnenosti nároku navrhovateľa. Uznesením z 1. októbra 2004 okresný súd ustanovil do konania znalca z odboru energetiky, odvetvia tepelnej energetiky, tepelného energetického zariadenia, ktorému uložil vypracovať posudok v lehote 30 dní od upovedomenia o právoplatnosti uznesenia. Okresný súd zaslal súdny spis znalcovi 26. októbra 2004 a 14. decembra 2004 u neho urgoval predloženie znaleckého posudku.

Okresný súd 18. januára 2005 oznámil súdnemu znalcovi, že na základe jeho žiadosti súhlasí s predĺžením lehoty na podanie posudku do 28. februára 2005. Súdny znalec predložil znalecký posudok 2. marca 2005 a sťažovateľ sa k nemu písomne vyjadril podaním doručeným okresnému súdu 29. marca 2005. Na pojednávaní 9. júna 2005 okresný súd vykonal výsluch znalca a pojednávanie bolo odročené s tým, že vyzve právnu zástupkyňu navrhovateľa, aby oznámila konečné stanovisko k záverom znaleckého posudku. Na nasledujúcom pojednávaní 23. júna 2005 okresný súd ukončil dokazovanie a vyhlásil rozsudok, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 229,40 Sk s poplatkom z omeškania 2,5 ‰ za každý deň omeškania od 1. júna 2003 do zaplataenia, navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, uložil navrhovateľovi zaplatiť trovy konania štátu v sume 5 572 Sk a vo zvyšku návrh zamietol. V auguste 2005 podali navrhovateľ aj sťažovateľ proti rozsudku odvolania, ktoré im okresný súd 6. septembra 2005 zaslal na vzájomné vyjadrenie a 10. novembra 2005 predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu.

Sťažovateľ 21. novembra 2006 podal okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby okresný súd zakázal nakladať s predmetom dražby - bytom sťažovateľa, až do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného pod sp. zn. 13 C 59/2003. Okresný súd jeho návrh uznesením z 30. novembra 2006 zamietol, pretože podľa jeho názoru nie je daná priama súvislosť medzi navrhovaným predbežným opatrením a predmetom konania vo veci samej. Sťažovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal a okresný súd 19. decembra 2006 predložil jeho odvolanie na rozhodnutie krajskému súdu.

Krajský súd 22. decembra 2006 uznesením sp. zn. 11 Co 360/2005 rozhodol o odvolaniach oboch účastníkov proti rozsudku okresného súdu z 23. júna 2005 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nemožno považovať za správny v dôsledku viacerých procesných pochybení okresného súdu a pre nesprávne právne posúdenie veci. Krajský súd okresnému súdu predovšetkým vytkol nedostatočné odôvodnenie rozsudku, v dôsledku ktorého nemohol ani zaujať stanovisko k väčšine výhrad v odvolaniach obidvoch účastníkov konania. Krajský súd uznesením sp. zn. 11 Co 378/2006 z 30. mája 2007 rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu z 30. novembra 2006 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Obidve rozhodnutia boli okresnému súdu doručené so súdnym spisom 10. júla 2007.

Právna zástupkyňa navrhovateľa podala proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 11 Co 378/2006 z 30. mája 2007 dovolanie, ktoré okresný súd 26. septembra 2007 predložil na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Keďže najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 223/2007 z 11. decembra 2007 napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, okresný súd súdny spis po jeho vrátení 17. januára 2008 predložil 29. januára 2008 krajskému súdu. Uznesením č. k. 10 Co 32/2008-359 z 30. apríla 2008 krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že celé konanie okresného súdu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia vrátane jeho rozhodnutia bolo zmätočné. Okresnému súdu bol spis vrátený 30. mája 2008. Právna zástupkyňa navrhovateľa podaním doručeným 9. júla 2008 navrhla zmenu účastníkov konania na strane navrhovateľa, na základe čoho okresný súd 8. augusta 2008 vyzval advokátku JUDr. R. B., aby oznámila, či zastupuje nástupcu pôvodného navrhovateľa, a uznesením z 15. októbra 2008 okresný súd rozhodol o pripustení zmeny účastníkov tak, že z konania vystúpi nástupca pôvodného navrhovateľa Mesto T. a na jeho miesto vstúpi S., s. r. o., T.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (napr. II. ÚS 219/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00,

II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že daný typ konania tvorí štandardnú súčasť sporovej agendy všeobecných súdov, a preto ho ústavný súd nepovažuje za právne zložitý. Určitá faktická zložitosť konania vyplýva zo skutočnosti, že bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie, čo však na základe obsahu spisu nemožno považovať za okolnosť, ktorá by signalizovala jej mimoriadnu skutkovú zložitosť.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietiahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 59/2003 nezistil skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné považovať správanie sťažovateľa za také, ktoré by prispelo k neodôvodnenému predĺženiu konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu.

Konanie, v ktorom je sťažovateľ žalovaný o zaplatenie sumy 3 946 Sk, trvá päť rokov a šesť mesiacov. Z toho sa vec nachádza na okresnom súde viac ako tri roky (od 18. júna 2003 do 10. novembra 2005, od 10. júla 2007 do 26. septembra 2007, od 17. januára 2008 do 29. januára 2008 a od 30. mája 2008 do súčasnosti). Počas tohto obdobia okresný súd o veci meritórne rozhodol, pričom od podania návrhu (18. júna 2003) do vyhlásenia rozsudku (23. júna 2005) uplynuli dva roky a ďalšie štyri a pol mesiaca trvalo vyhotovenie a doručenie rozsudku a vykonanie úkonov v súvislosti s predložením veci odvolaciemu súdu. Zo súdneho spisu ústavný súd nezistil zbytočné prietahy, ktoré by boli zapríčinené nečinnosťou okresného súdu v tomto období.

V medziobdobiach, počas ktorých sa spis nachádzal na okresnom súde pred jeho predložením na rozhodnutie o opravných prostriedkoch, okresný súd v zásade plynulo

vykonával potrebné procesné úkony. Od 30. mája 2008 vo veci opäť koná okresný súd a dosiaľ jeho činnosť po vrátení veci na ďalšie konanie bola zameraná na rozhodnutie o zmene účastníka konania na strane navrhovateľa, o ktorej bolo potrebné rozhodnúť pred meritórnym prerokovaním veci.

K predĺženiu konania došlo v dôsledku procesných chýb okresného súdu a nesprávneho právneho posúdenia veci, čo viedlo krajský súd k zrušeniu rozsudku okresného súdu z 23. júna 2005, ako aj k zrušeniu jeho uznesenia o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia z 30. novembra 2006.

Ústavný súd posudzoval postup okresného súdu aj z hľadiska efektívnosti, pričom vychádzal zo svojej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prierahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou príslušného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty účastníka konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04). Z tohto pohľadu ústavný súd konštatuje, že o sústredenom postupe okresného súdu nesvedčí skutočnosť, že vec sťažovateľa sa opäť nachádza na prvom stupni konania, pretože odvolací súd zrušil jeho rozsudok pre procesné pochybenia a nepreskúmateľnosť a ako zmätočné označil aj konanie a rozhodnutie okresného súdu o návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia.

Ústavný súd zistil, že predĺženie posudzovaného súdneho konania bolo spôsobené nesústredenou a neefektívnou procesnou činnosťou okresného súdu, teda takou činnosťou, ktorá v konečnom dôsledku nesmerovala k právoplatnému skončeniu veci, a tým odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa v lehote primeranej zložitosti prerokúvanej veci. Ústavný súd preto konštatoval, že okresný súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 59/2003 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 13 C 59/2003 nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenej veci v ďalšom období konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie 60 000 Sk za zbytočné prietahy spôsobené postupom okresného súdu v dvoch súdnych konaniach.

Pretože ústavný súd nepovažoval za primerané konkrétnym okolnostiam prípadu vysloviť len porušenie základného práva sťažovateľa, rozhodol aj o priznaní finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní sa riadil zásadami spravodlivosti a zohľadnil dĺžku posudzovaného konania a zistené zbytočné prietahy a dospel k záveru, že v danom prípade bude primerané všetkým okolnostiam prípadu priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 20 000 Sk.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré vznikli v súvislosti s jeho právnym

zastupovaním ustanoveným advokátom JUDr. T. S., T. Ústavný súd ich priznal za dva úkony právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 6 732 Sk (za každý úkon právnej služby po 3 176 Sk a 2-krát po 190 Sk režijný paušál).

Náhradu hotových výdavkov a odmenu za zastupovanie ustanoveného advokáta je okresný súd povinný zaplatiť na účet Kancelárie ústavného súdu podľa bodu 5 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008